

Alderbomsforsørgelse, maa, naar de gjøre sig skyldige i noget Ulovligt eller i nogen Handling, som paadrager dem Bænrer i den offentlige Mening, miste det for dem Tilskudte, anse vi for en selvfølgelig Virkning, ligesom det ogsaa vil være rigtigt, at dersom de erholde Ubesoppreisning, kunne de igjen indtræde og faae Understøttelse af det Offentlige. Reglerne herom indeholdes i Lovforslaget's § 12, der tillige bestemmer, at, naar et Individ, der modtager Tilskud af det Offentlige, kommer i bedre Vilkaar, saaledes at han ikke mere behøver det, ophører han at nyde denne Understøttelse.

Seg har nu i det Væsentlige gennemgaaet Reglerne i det 2det Afsnit af Lovforslaget og skal derfor tillade mig at gaa over til det 1ste Afsnit, som omhandler selve Styrelsen, Administrationen af denne Sag. Den frembyder selvfølgelig ved et saadant stort og meget kompliceret Institut særegne Vanskeligheder. Det gjælder her om ikke at komme ind paa en for stærk Centralisation, men at lade Alderbomsforsørgelses-kassen virke paa et bredt Grundlag. Her forekommer Kommunens Hjælp os ret at være paa sin Plads, og vi have derfor foreslaaet, for at jeg skal begynde med det nederste Trin, at der i hver Kommune skal ansættes mindst een Agent for Kassen. Denne Agent udnævnes af Kommunalbestyrelsen, som tillige indestaar for hans Oppehørssteder, der jo kunne blive ganske betydelige. Det er derfor rimeligt, at Kommunalbestyrelsen vil fikre sig ved at fordre Kaution af Agenten. Vi have tænkt os, at det ikke vil være vanskeligt i Sognekommunerne at finde velhavende, besiddende Mænd, der ville paatage sig dette Hverv, skjøndt den Løn, der kan gives derfor, selvfølgelig ikke kan være stor. Vi have som Løn foreslaaet indtil 2 pCt. af de Summer, der indskydes, dog efter Indenrigsministeriets nærmere Bestemmelse. I Kjøbstæderne vil det være naturligt, at dette Hverv kommer til at paahvile Ræmneren, og hvad Kjøbenhavn angaar, der maatte frembyde de største Vanskeligheder paa Grund af den meget fluktuerende Befolkning, har man jo en stor Klasse af Oppehørsbetjente i Rodemestrene, der med stor Fæthed kunde medtage ogsaa denne Bestilling. Da man i Kjøbenhavn har halvårlige Folketællingslister, der kunne forsøges til fjerdingaarlige, vil det ikke blive saa vanskeligt at holde Pien med den pligtige Befolkning, der jo dog indskrænker sig til visse Aldersklasser. Vi have tænkt os, at den paagjældende Agent i Kommunen bliver den, der besørger baade Indbetalinger og Udbetalinger. Med Hensyn til Indbetalinger have vi tænkt os, at Markstyret, som jo begynder at vinde mere og mere Indgang ogsaa her i Landet, kunde bringes til Anvendelse. Agenten vil dernæst have at indskrive Alti i Forsørgelsesbøgerne og overhovedet at føre de stedbige Regnskaber. Ved Aarets Udgang indsender han disse til Amts-

forvalteren. Denne vil efter vor Mening være det passende Mellemled mellem Kommunen og Centralanstalten, og derfor have vi foreslaaet — for ikke, saaledes som Arbejderkommissionen vilde, at lade alle Bøgerne indsende til Hovedkassen — at Revision og Paasøring af Renter skulde foregaa paa Amtsforsvalterkontoret, hvor man jo er vant til Renteberegninger. At der i denne Anledning maa tillægges Amtsforsvalterne en noget større Kontorholdsgodtgørelse, turde vel være en Selvfølge. Hvad selve Centraladministrationen angaar, kan man jo tænke sig den indrettet paa forskjellig Maade. Vi have, som ærede Medlemmer ville se, bragt i Forslag, at Anstalten skulde styres af en Direktion, bestaaende af 5 Medlemmer, hvis Formand skulde udnævnes af Regeringen, medens af de 4 andre Medlemmer 2 skulde udnævnes af Folkethinget, 2 af Landstinget. Ærede Medlemmer ville maasse finde, at dette er en ny Vej at komme ind paa; men det er en Vej, som det maaste slet ikke vilde være urigtigt, at man efterhaanden begynde at benytte. Det er en Vej, som ogsaa er brugt andre Steder, og jeg kan navnlig nævne, at Tanken om at benytte den her nærmest er fremkommen ved en meget indgaaende Betænkning, som er udarbejdet af en Kommission, der er bleven nedsat i Italien efter Kong Umberto's specielle Anordning. I denne Kommissionsbetænkning findes netop et lignende Forslag. Det ses tillige af denne Betænkning, at man har taget Sagen under en meget nøiagtig og grundig Overveelse, og vi have i det Hele taget benyttet ikke saa Vink fra denne Betænkning. Med Hensyn til den øvrige Bestyrelse vil det jo være temmelig nødvendigt at overlade den kongelige Anordning temmelig vidt Spillerum, da det jo ikke er gjørligt i det Enkelte at fastslaa alle de Bestemmelser, som Praxis i den Henseende vil vise, at det vil være nødvendigt at træffe. Der er et Punkt, som vil komme til at spille en ikke uvæsentlig Rolle, nemlig Anbringelsen af de fikferte temmelig betydelige Pengemidler, som paa den foreslaaede Maade temmelig fikferte ville indflyde i Statskassen. Foreløbig tror jeg, at man kan gjøre Regning paa mellem 8 og 10 Millioner Kr. om Aaret, der strax ville komme ind, og det er Penge, som jo skulle gjøres frugbringende paa en varigere Maade. At foreslaa bestemte Regler angaaende Anbringelsen af dem allerede nu, vilde, forekommer det mig, være noget betænkeligt, hvorimod vi have troet det hensigtsmæssigt at foreslaa, at disse Regler saavel som Reglerne om Revision og Decision af Kassens Regnskaber gives paa de aarlige Finantslove. Man vil derved have Leilighed til oftere at vende tilbage til Sagen og træffe Bestemmelser, som i Løbet af den Tid, der gaar i Aaret, vise sig at være hensigtsmæssige og nødvendige, og jeg tror ikke, at man let vil kunne bringe Afgjørelsen af denne Del af Sagen i bedre Hænder